

Id publicat	: C-318/24 PPU
Numărul de act	: 1
Numărul de registru	: 1290690
Data depunerii	: 30/04/2024
Data înscrierii în registru	: 30/04/2024
Tipul de act	: Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare Cerere : Procedura de urgență
Referința depunerii efectuate prin intermediul e-Curia	: Actul de procedură : DC205013
Numărul de fișier	: 2
Autorul depunerii	: Costinel-Victor Călinescu (J356997)

R O M Â N I A
CURTEA DE APEL BRAȘOV
Biroul executări penale
Judecător delegat cu executarea: V.N.
Grefier: D.G.

CERERE DE HOTĂRÂRE PRELIMINARĂ
(în cauză se solicită procedură preliminară de urgență – PPU)

Curtea de Apel Brașov – Biroul executări penale, față de cele dispuse în cauză prin încheierea de ședință din data de 30 aprilie 2024, în temeiul articolului 267 din Tratatul privind Funcționarea Uniunii Europene (în continuare, *TFUE*), solicită

CURȚII DE JUSTIȚIE A UNIUNII EUROPENE

Să se pronunțe cu privire la următoarele întrebări preliminare:

1. Articolul 15 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584, astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299, poate fi interpretat în sensul că hotărârea definitivă privind decizia autorității judiciare de executare de refuz a predării persoanei solicitate are autoritate de lucru judecat în fața unei alte autorități judiciare de executare dintr-un alt stat membru sau trebuie interpretat în sensul că nu se opune reiterării succesive a cererii de predare în baza aceluiași mandat european de arestare, atunci când elementele care au împiedicat executarea unui mandat european de arestare precedent au fost înlăturate sau atunci când decizia de a refuza executarea mandatului european de arestare respectiv nu era conformă cu dreptul Uniunii, în măsura în care executarea unui nou mandat european de arestare nu ar conduce la o încălcare a articolului 1 alineatul (3) din Decizia-cadru 2002/584 și reiterarea cererii de predare ar avea un caracter proporțional, în acord cu interpretarea deciziei-cadru Decizia-cadru 2002/584 prin Hotărârea din 31 ianuarie 2023, Marea Cameră, cauza C-158/21, Puig Gordi (punctul 141 și răspunsul la a șasea întrebare)?

2. Articolul 1 alineatul (3) din Decizia-cadru 2002/584, astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299, raportat la articolul 47 al doilea paragraf din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene, pot fi interpretate în sensul că autoritatea judiciară de executare nu poate refuza executarea unui mandat european de executare, atunci când, în cadrul verificării obligației de respectare a drepturilor omului în procedura de executare a unui mandat european de arestare, în ceea ce privește dreptul la un proces echitabil, sub aspectul cerinței unei instanțe instituite de lege, prevăzut de articolul 47 al doilea paragraf din cartă, au fost identificate neregularități privind depunerea jurământului de către membri ai completului de judecată din cadrul instanței de executare, fără punerea în discuție a imixtunii altor puteri publice în procesul de numire a judecătorilor?

3. Articolul 1 alineatul (3) din Decizia-cadru 2002/584, astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299, coroborat cu articolul 47 al doilea paragraf din Carta Drepturilor Fundamentale pot fi interpretate în sensul că, într-o situație în care o persoană care face obiectul unui mandat european de arestare susține că predarea sa către statul

membru emitent ar determina nerespectarea dreptului său la un proces echitabil, existența unei decizii a Comisiei de Control a Fișierelor Interpol, care se referă direct la situația acestei persoane, nu poate justifica, în sine, refuzul autorității judiciare de executare de a executa mandatul european de arestare în cauză; dar o astfel de hotărâre poate, în schimb, să fie luată în considerare de către autoritatea judiciară respectivă, printre alte elemente, în vederea evaluării existenței unor deficiențe sistemice sau generale în ceea ce privește funcționarea sistemului jurisdicțional al statului membru în cauză sau a unor deficiențe care afectează protecția jurisdicțională a unui grup de persoane identificabil în mod obiectiv din care ar face parte persoana respectivă?

4. Decizia-cadru 2002/584, astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299, poate fi interpretată în sensul că nu se opune reiterării cererii de predare a persoanei solicitate, în baza aceluiași mandat european de arestare, refuzat inițial de o instanță de executare a unui stat membru, în fața unei alte instanțe de executare dintr-un alt stat membru, atunci când autoritatea judiciară emitentă constată ea însăși că decizia anterioară de a refuza executarea mandatului european de arestare nu era conformă cu dreptul Uniunii, în funcție de practica judiciară existentă deja a Curții de Justiție sau doar ca urmare a sesizării Curții de Justiție cu o întrebarea prealabilă privind interpretarea dreptului Uniunii aplicabil în acea cauză?

5. Principiul recunoașterii reciproce, prevăzut de articolul 1 alineatul 2 din Decizia-cadru 2002/584, precum și principiile încrederii reciproce și cooperării loiale, prevăzute în articolul 4 alineatul (3) primul paragraf TUE, coroborate cu necesitatea de a asigura o protecție jurisdicțională efectivă a drepturilor persoanelor implicate în procedură, toate prin raportare și la articolele 15 și 19 din Decizia-cadru 2002/584, permit autorităților judiciare din statul membru emitent (instanța emitentă printr-un reprezentant direct sau, la invitația acesteia din urmă, de către alte organe judiciare precum un magistrat de legătură, membrul național Eurojust sau procurorul din statul membru emitent) să participe în mod direct, prin formularea de cereri, propuneri de probe și în dezbaterile judiciare, în cadrul procedurilor judiciare de executare a mandatului european de arestare, desfășurate de către autoritatea judiciară de executare, precum și să exercite calea de atac împotriva deciziei privind refuzul predării, în măsura și în condițiile în care este prevăzută o astfel de cale de atac în dreptul intern al statului membru de executare, în baza și cu respectarea principiului echivalenței?

6. Articolul 17 paragraful (1) din TUE privind atribuțiile Comisiei, prin raportare la Decizia-cadru 2002/584, se pot interpreta în sensul că atribuțiile Comisiei privind promovarea interesului general al Uniunii cu luarea inițiativelor corespunzătoare în acest scop și atribuțiile privind asigurarea supravegherii aplicării dreptului Uniunii, pot fi exercitate în materia mandatului european de arestare și la sesizarea autorității judiciare emitente a mandatului european de arestare, în cazul în care aceasta consideră că, prin respingerea executării mandatului european de arestare de către autoritatea judiciară de executare, se afectează în mod grav principiile încrederii reciproce și cooperării loiale, în vederea luării de către Comisie a măsurilor pe care aceasta din urmă le apreciază ca fiind necesare potrivit acestor atribuții și în deplină independență?

Obiectul litigiului. Faptele pertinente. Procedura internă

1. Prin sentința penală nr. 39/F, pronunțată la data de 27 iunie 2019, de către Curtea de Apel Brașov – Secția penală, astfel cum a rămas definitivă prin decizia penală nr. 382/A,

pronunțată la data 17 decembrie 2020, de către Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția penală, s-a dispus condamnarea, printre alții, a inculpatului P.P.R., la o pedeapsă rezultantă de 3 ani și 4 luni închisoare, cu executarea acesteia în regim de detenție efectivă, pentru săvârșirea unor infracțiuni de cumpărare de influență și complicitate la infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor publice, dacă funcționarul a obținut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave.

2. În fapt, prin hotărârea de condamnare s-a reținut, în esență, că persoana condamnată, începând din perioada august-septembrie 2006, a promis unui coînculpat o cotă parte importantă din valoarea unor bunuri imobiliare revendicate

invocând un titlu de succesiune

în schimbul influenței pe care

acesta urma să o exercite asupra funcționarilor publici implicați în procedura administrativă de retrocedare (cumpărarea de influență), ulterior intervenind pe lângă funcționarii publici cu atribuții în retrocedarea bunurilor, care au recunoscut îndeplinirea de către inculpat a condițiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenului de 46,78 ha

cu toate

că actele doveditoare depuse la dosarul administrativ nu atestau calitatea acestuia de persoană îndreptățită la retrocedare

și respectiv pe lângă funcționarii publici care au dispus restituirea suprafeței de 170.924,95 mp. aflată în domeniul public al Statului Român, cu încălcarea legii, cauzând prin aceasta un prejudiciu Statului Român în cuantum de peste 135.000.000 euro reprezentând valoarea suprafeței de aproximativ 150.000 mp.

, obținând astfel un folos necuvenit pentru sine și ceilalți membri grupului infracțional organizat.

3. În cauză a fost reținută gravitatea deosebită a faptelor penale săvârșite de persoana solicitată, care constituie infracțiuni de mare corupție și participarea la abuzuri de funcție ale funcționarilor publici în propriul interes, prin antrenarea unui număr mare de persoane cu funcții publice în stat (conducători de instituții publice și membrii unor comisii speciale din administrația publică) și a unor reprezentanți mass-media pentru implicarea directă a presei în activitatea infracțională, precum și vehicularea numelor unor persoane cu cele mai înalte funcții în puterea executivă (fiind amintite numele a doi prim-miniștrii) și din puterea judecătorească (judecători de la Înalta Curte de Casație și Justiție), afectând situația juridică a unor imobile deosebit de importante (clădiri și terenuri de mari dimensiuni și valoare), cu prejudicii de peste 150.000.000 (o sută cincizeci de milioane) de euro.

4. La individualizarea judiciară a pedepsei, au fost luate considerare în mod expres propriile declarații ale persoanei condamnate, Înalta Curte reținând, ca o circumstanță atenuată judiciară, că „prin declarațiile date în cauză, inculpatul a contribuit la devoalarea grupului infracțional organizat și a modului în care acesta a funcționat”.

5. Ca urmare a rămânerii definitive a hotărârii de condamnare la 17 decembrie 2020, a fost emis mandatul european de arestare nr. 1/17 decembrie 2020 de către Curtea de Apel Brașov – Biroul executări penale.

6. La data de 28 iunie 2022 persoana căutată a fost arestată în Franța, la Paris, solicitându-se predarea acesteia de către Curtea de Apel Paris.

7. Ca urmare a procedurilor de predare, prin hotărârea pronunțată de Curtea de Apel Paris (Franța) la data de 29 noiembrie 2023, a fost refuzată predarea persoanei solicitate către autoritățile judiciare din România.

8. Pentru a dispune în acest sens, Curtea de Apel Paris, ca autoritate judiciară de executare, a reținut, în esență, următoarele:

9. Pornind de la prevederile articolului 1 alineatul (3) din Decizia-cadru 2002/584 a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre, astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299 (în continuare, *decizia-cadru*), potrivit căreia, în executarea mandatului european de arestare subzistă „*obligatia de respectare a drepturilor fundamentale și a principiilor juridice fundamentale, astfel cum sunt acestea consacrate de articolul 6 din Tratatul privind Uniunea Europeană*”, instanța de executare din Franța a analizat riscul încălcării articolului 47 al doilea paragraf din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene (în continuare, *carta*), cu privire la dreptul la un proces echitabil, sub aspectul cerinței unei instanțe judecătorești independente și imparțiale, constituită în prealabil prin lege.

10. În analiza acestui risc de încălcare a dreptului la un proces echitabil, instanța de executare a procedat la aplicarea testului în două etape, cu privire la existența, mai întâi, a unor deficiente sistemice sau generalizate în ceea ce privește independența sistemului judiciar din statul emitent, iar mai apoi, a aplicat aceste deficiențe regăsite la cazul concret în litigiu, invocând jurisprudența Curții de Justiție (Hotărârea Curții de Justiție, Marea Cameră, din 22 februarie 2022, în cauzele conexe XC-562/21 PPU și YC-563/21 PPU; Hotărârea din 17 decembrie 2002, Marea Cameră, Ooenbaar Ministerie, Independența autorității judiciare emitente, C-354/20 PPU și C-412/20 PPU).

11. Pentru a reține astfel, instanța de executare a avut în vedere, în esență, susținutele neregularități sistemice privind lipsa dovezii depunerii jurământului de către magistrații din statul membru emitent, care s-ar fi răsfrânt în cazul a doi dintre cei trei membri ai completului de judecată (neregăsirea dovezii depunerii jurământului de către judecătorul I.M.M. și nevalabilitatea depunerii jurământului ca procuror de către judecătoarea F.D.).

12. În prima etapă, cu privire la „existența unor disfuncționalități sistemice legate de numire în sistemul judiciar din România”, instanța de executare a reținut că „împrejurarea potrivit căreia locul de păstrare a procesului-verbal de depunere a jurământului – singurul document în măsură să facă dovada îndeplinirii acestei formalități substanțiale – rămâne incertă, în cadrul unor instituții care nu sunt neapărat determinate, este nu numai sistemică, inerentă statutului sistemului judiciar românesc la data de 24 aprilie 2014, ci și de natură să ridice îndoieli cu privire la componența reglementară a instanțelor din România... Depunerea jurământului, întrucât afectează angajamentul judecătorilor de a-și respecta obligațiile etice și conferă puterea de a face, în numele statului, justiție a cărei executare silită poate fi urmărită ulterior, constituie o garanție esențială a procesului de numire a judecătorilor și, prin aceasta, contribuie la legitimitatea sistemului judiciar și la încrederea cetățenilor în sensul jurisprudenței menționate mai sus a CJUE. Această deficiență sistemică a uneia dintre componentele dreptului la o instanță independentă și imparțială creează un risc real de încălcare a acestui drept în România și se bazează pe o informație fiabilă, comunicată de autoritatea judiciară a statului membru emitent, obiectivă și precisă, întrucât emană în special de la Consiliul Superior al Magistraturii din România, și actuală, întrucât datează din acest an și era deja valabilă la data pronunțării hotărârii de condamnare în 2020”.

13. În a doua etapă a raționamentului, constând într-o examinare concretă a consecințelor acestor nereguli la nivelul instanțelor din statul membru emitent competente să judece procedura căreia i se supune persoana reclamată în acest stat membru, s-a menționat că „această deficiență sistemică a avut un impact asupra procedurii penale împotriva lui P.P.R., în special în ceea ce privește componența Înaltei Curți de Casație și Justiție la ședința care a dus la pronunțarea deciziei de condamnare din 17 decembrie 2020”.

14. Astfel, în ceea ce îl privește pe judecătorul I.M.M., s-a observat că „Consiliul Superior al Magistraturii din România, în scrisoarea din 30 iunie 2023, a confirmat că nu deține acest proces-verbal de depunere a jurământului și nici nu a comunicat data depunerii acestui jurământ”. Or, a reținut instanța de executare, potrivit dreptului românesc, sancțiunea pentru omisiunea de a depune jurământul este nulitatea actelor îndeplinite de magistratul care nu a depus jurământul.

15. În cazul judecătoarei F.D., după ce s-a constatat că a depus jurământul ca procuror, instanța de executare a Curții de Apel Paris a procedat la interpretarea noțiunilor din dreptul intern al statului emitent cu privire la necesitatea depunerii jurământului magistratului (judecător sau procuror), nu doar ca procuror, ci și ca judecător, concluzionând că „autoritățile judiciare române admit că presupunerea potrivit căreia trecerea de la funcția de procuror la cea de judecător nu ar necesita o nouă depunere a jurământului nu se întemeiază nici pe o prevedere legislativă expresă, nici pe jurisprudență, ci este o simplă opinie din partea acestora, după cum se menționează la pagina patru din scrisoarea Curții de Apel Brașov din 05 iulie 2023”.

16. Astfel, instanța de executare a Curții de Apel Paris a concluzionat că „se deduce că deficiențele sistemice în ceea ce privește numirea judecătorilor în România au avut un impact asupra componenței formării completului de judecată care a pronunțat condamnarea lui P.P.R. la 17 decembrie 2020, rămânând îndoieli reale cu privire la depunerea jurământului de către doi dintre cei trei judecători care au făcut parte din Înalta Curte de Casație și Justiție a României. Acest lucru creează un risc real ca, în cazul în care va fi predat, îi poate fi încălcat dreptul fundamental la un proces echitabil în fața unui tribunal independent și imparțial, stabilit în prealabil prin lege, consacrat la articolul 47 alineatul (2) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene. Succesiunea celor trei cereri de completare de informații nu a reușit să rezolve aceste incertitudini, marcate în schimb de o colaborare imperfectă din partea autorităților judiciare române și de răspunsuri contradictorii.”.

17. În ceea ce privește existența unei căi legale de atac pentru acest motiv privind lipsa unei instanțe constituite în mod corespunzător, instanța de executare a apreciat că „răspunsul autorităților judiciare române nu a oferit nicio garanție suplimentară”, ci „deși este menționată calea de atac a contestației în anulare a art. 426 lit. d) din Codul de procedură penală român, nu se indică faptul că aceasta ar fi deschisă lui P.P.R.; există doar o mențiune generală a acestei căi extraordinare de atac...; în plus, există îndoieli cu privire la eficiența reală a unui astfel de recurs, având în vedere situația personală a lui P.P.R., recunoscut cu întârziere ca moștenitor al lui P.P.R. și al lui P.P.R. de către instanțele românești în 2012, ca urmare a mai multor hotărâri ale instanțelor internaționale”.

18. În sfârșit, instanța de executare din Franța a avut în vedere Hotărârea Comisiei de Control a Dosarelor Interpol – Camera de cereri, luată în cadrul celei de-a 123-a sesiuni din 30 ianuarie - 03 februarie 2023, prin care s-a decis că datele referitoare la P.P.R. nu sunt conforme cu normele Interpol și trebuie șterse din fișierele Interpol, cu motivarea că există „*preocupări serioase cu privire la existența unor elemente politice în contextul general și cu privire la respectarea de către procedură a principiilor drepturilor omului*” (punctul 33).

19. Hotărârea instanței de executare din Franța a rămas definitivă la o dată neprecizată, ca urmare a faptului că nu a fost exercitată calea de atac prevăzută în legea internă a statului de executare, fără să fie comunicată autorității judiciare emitente vreo motivație pentru omisiunea declarării acestei căi de atac.

20. Această hotărâre definitivă din 29 noiembrie 2023 nu a fost comunicată instanței emitente imediat după rămânerea ei definitivă, conform art. 22 din decizia-cadru, ci abia la data de 28 februarie 2024 și numai ca urmare a cererii exprese a acestei din urmă instanțe.

21. Ca urmare a hotărârii definitive, instanța de executare nu a dispus instituirea unui indicator de validitate în Sistemului de Informații Schengen (SIS), condiții în care semnalarea a rămas activă, contrar reglementărilor Sistemului de Informații Schengen.

22. În sfârșit, instanța de executare nu a comunicat Eurojust depășirea termenelor de executare cu precizarea motivelor întârzierii, conform articolului 17 alineatul (7) din decizia-cadru.

23. Între timp, cât privește situația juridică a judecătoarei F.D., prin Decizia nr. 125/A din 22 aprilie 2021 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția penală, a fost respinsă o contestație în anulare declarată împotriva hotărârii definitive de condamnare de către mai mulți coinculpați în cauză (cu excepția persoanei solicitate), întemeiată pe articolul 426 litera d) și articolul 354 alineatul 1 din Codul de procedură penal română, cu privire la nelegala compunere a completului de judecată din apel, față de critica cu privire la lipsa dovedirii jurământului judecătoarei F.D..

24. Prin hotărârea astfel pronunțată, Înalta Curte a reținut, în esență, că „nedeținerea jurământului de către un magistrat din motive neimputabile acestuia nu este sancționată de lege în nici un mod, în afară de cazul în care această conduită este rezultatul unei atitudini active a acestuia, refuzând depunerea jurământului, caz în care sancțiunea intervine de drept și este nulitatea numirii în funcție”, concluzionându-se nedeținerea jurământului nu atrage nulitatea absolută a actelor întocmite, ci „ne putem afla doar în prezența unui caz de nulitate relativă”, care nu mai poate fi invocat pe calea contestației în anulare.

25. În ceea ce privește situația juridică a judecătorului I.M.M., după pronunțarea hotărârii de refuz din 29 noiembrie 2023 a instanței de executare, a fost depusă la dosarul cauzei declarația acestuia din 11 decembrie 2023, autentificată în fața unui notar public. În cuprinsul aceste declarații sub semnătură legalizată, pe care domnul judecător I.M.M. – cu o vechime neîntreruptă în funcția de judecător de 26 de ani și fost vice-președinte al instanței supreme a statului emitent – a binevoit să o ofere sub cuvânt de onoare, acesta a menționat că a depus jurământul cerut de legea atunci în vigoare, înainte de începerea activității ca judecător la Judecătoria Sector 3 București în luna octombrie 1995, fără să poată preciza data exactă a depunerii jurământului, aspect care nu a fost contestat niciodată în cariera sa de 26 de ani, în care a promovat, pe rând, în toate gradele de jurisdicție internă (judecătoria, tribunal, curtea de apel și Înalta Curte), până la funcția de vice-președinte a Înaltei Curți de Casație și Justiție, pe care a ocupat-o în perioada 2013-2016.

26. În acest context, domnul judecător I.M.M. a cerut eliberarea din funcția de judecător al instanței supreme prin pensionare începând cu 1 iunie 2021.

Dispoziții pertinente ale dreptului Uniunii Europene

27. Decizia-cadru a Consiliului din 13 iunie 2002, astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre (2002/584/JAI):

- articolul 1 paragraful (2) și (3) din decizia-cadru:

(2) Statele membre execută orice mandat european de arestare, pe baza principiului recunoașterii reciproce și în conformitate cu dispozițiile prezentei decizii-cadru.

(3) Prezenta decizie-cadru nu poate avea ca efect modificarea obligației de respectare a drepturilor fundamentale și a principiilor juridice fundamentale, astfel cum sunt acestea consacrate de articolul 6 din Tratatul privind Uniunea Europeană.

- articolul 15 din decizia-cadru:

(1) Autoritatea judiciară de executare decide, în termenele și în condițiile stabilite în prezenta decizie-cadru, predarea persoanei.

(2) În cazul în care autoritatea judiciară de executare consideră că informațiile comunicate de statul membru emitent sunt insuficiente pentru a-i permite să decidă predarea, aceasta solicită furnizarea de urgență a unor informații suplimentare necesare, în special în legătură cu articolele 3 – 5 și 8, și poate stabili o dată limită pentru primirea acestora, ținând cont de necesitatea de a respecta termenele stabilite la articolul 17.

(3) Autoritatea judiciară emitentă poate, în orice moment, să transmită toate informațiile suplimentare utile autorității judiciare de executare.

- articolul 19 din decizia-cadru:

(1) Persoana căutată este audiată de autoritatea judiciară, asistată de o altă persoană, desemnată în conformitate cu dreptul statului membru căruia îi aparține instanța judecătorească sesizată.

(2) Audierea persoanei căutate se realizează în conformitate cu dreptul statului membru de executare și în condițiile stabilite de comun acord de autoritatea judiciară emitentă și autoritatea judiciară de executare.

(3) Autoritatea judiciară de executare competentă poate însărcina o altă autoritate judiciară a statului membru din care provine să participe la audierea persoanei căutate, pentru a garanta aplicarea corectă a prezentului articol și a condițiilor stabilite.

28. Tratatul privind Uniunea Europeană

- articolul 4 paragraful (3) primul paragraf:

(3) În temeiul principiului cooperării loiale, Uniunea și statele membre se respectă și se ajută reciproc în îndeplinirea misiunilor care decurg din tratate

- articolul 17 paragraful (1):

(1) Comisia promovează interesul general al Uniunii și ia inițiativele corespunzătoare în acest scop. Aceasta asigură aplicarea tratatelor, precum și a măsurilor adoptate de instituții în temeiul acestora. Comisia supraveghează aplicarea dreptului Uniunii sub controlul Curții de Justiție a Uniunii Europene. Aceasta execută bugetul și gestionează programele. Comisia exercită funcții de coordonare, de executare și de administrare, în conformitate cu condițiile prevăzute în tratate. Cu excepția politicii externe și de securitate comune și a altor cazuri prevăzute în tratate, aceasta asigură reprezentarea externă a Uniunii. Comisia adoptă inițiativele de programare anuală și multianuală a Uniunii, în vederea încheierii unor acorduri interinstituționale.

29. Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene:

- articolul 47 al doilea paragraf:

(2) Orice persoană are dreptul la un proces echitabil, public și într-un termen rezonabil, în fața unei instanțe judecătorești independente și imparțiale, constituită în prealabil prin lege.

Admisibilitatea cererilor de decizie preliminară

30. Potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, pentru a aprecia dacă un organ de trimitere are caracterul unei „instanțe” în sensul articolului 267 TFUE, aspect care ține doar de dreptul Uniunii, și, prin urmare, pentru a aprecia dacă cererea de decizie preliminară este admisibilă, Curtea ia în considerare un ansamblu de elemente precum originea legală a acestui organ, caracterul său permanent, caracterul obligatoriu al competenței sale, natura de contradictorialitate a procedurii, aplicarea de către organ a normelor de drept, precum și independența acestuia (Hotărârea din 21 decembrie 2023, Marea Cameră, L. G., C-718/21, punctul 40 și jurisprudența citată).

31. Sub aspectul competenței judecătorului instanței de trimitere în cauza principală (judecătorul delegat cu executarea hotărârilor penale din cadrul Curții de Apel Brașov), trebuie precizat că întrebările preliminare în cauză sunt formulate în cadrul unui proces penal aflat în faza de executare a hotărârii penale definitive, în care competența pentru emiterea unui mandat european aparține, potrivit dreptului intern și fără echivoc, judecătorului delegat cu executarea hotărârilor penale din cadrul instanței de executare a hotărârii definitive (instanța care a judecat cauza pe fond în primă instanță), conform articolului 554 din Codul de procedură penală, articolului 89 alineatul 4 litera a) și b) din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară în materie penală, republicată și articolul 25 alineatul 1 litera j) din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești. Nu ne aflăm așadar, într-o cauză în care s-ar pune sub semnul întrebării competența instanței de trimitere sau natura juridică a procedurilor litigiului principal, ca motive de inadmisibilitate a cererilor de decizie preliminară formulate în lipsa menționării unei dispoziții de drept intern care i-ar conferi competența instanței de trimitere în litigiul principal (a se vedea în acest sens Hotărârea 11 aprilie 2024 a Curții de Justiție, cauzele conexe C-114/23 [Sapira], C-115/23 [Jurckow], C-132/23 [Kosieski] și C-160/23 [Oczka], punctele 36 și 37).

32. Procedura judiciară privind emiterea unui mandat european de arestare de judecătorul instanței de executare a hotărârii definitive, care exercită în acest cadru procesual o funcție jurisdicțională iar nu administrativă, chiar dacă nu este o procedură de natură contradictorie, poate conduce la pronunțarea unei încheieri de către judecătorul instanței de executare a hotărârii definitive, cu privire la emiterea mandatului european de arestare, având un vădit caracter jurisdicțional, context în care acesta trebuie, în pofida acestui fapt, să poată fi calificat drept instanță având competența de a introduce o cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare în temeiul articolului 267 TFUE, în acord cu jurisprudența Curții de Justiție (Hotărârea din 16 decembrie 2008, Marea Cameră, C-210/06, *Cartesio Oktató és Szolgáltató bt*, punctele 54-63).

33. Potrivit unei jurisprudențe constante a Curții de Justiție, astfel cum reiese din însuși modul de redactare a articolului 267 TFUE, decizia preliminară solicitată trebuie să fie „necesară” pentru a permite instanței de trimitere să „pronunțe o hotărâre” în cauza cu care este sesizată (Hotărârea din 9 ianuarie 2024, G. și alții, *Numirea judecătorilor de drept comun în Polonia*, C-181/21 și C-269/21, punctul 63, precum și jurisprudența citată).

34. Astfel, în ceea ce privește pertinența întrebărilor preliminare, răspunsul este necesar pentru interpretarea dispozițiilor din dreptul Uniunii aplicabile în cauză, în vederea continuării procedurilor de executare a mandatului european de arestare în baza deciziei-cadru, astfel cum au fost interpretate prin Hotărârea Puig Gordi, punctul 141 teza a doua, cu referire la posibilitatea emiterii unui nou mandat european de arestare, în ipoteza în care se apreciază că refuzul executării mandatului precedent a fost neconform cu dreptul Uniunii. Ele corespund, așadar, unei nevoi obiective pentru hotărârea pe care instanța de trimitere trebuie să o pronunțe (Hotărârea din 26 martie 2020, *Miasto Lowicz și Prokurator Generalny*, C-558/18 și C-563/18, punctul 48, precum și jurisprudența citată).

35. Pentru toate aceste motive, se poate aprecia că cererile de decizie preliminară sunt vădit admisibile.

Motivele care au determinat instanța de trimitere să formuleze cererea de decizie preliminară

36. La data de 28 aprilie 2024, persoana căutată a fost depistată în Malta. După comunicarea mandatului european de arestare nr. 1/17 decembrie 2020 către autoritatea judiciară

de executare pentru reiterarea acestuia în scopul predării persoanei solicitate, *persoana solicitată a fost arestată la data de 29 aprilie în vederea predării autorității judiciare emitente*. Printr-o comunicare din aceeași dată, autoritatea judiciară de executare din Malta a cerut informații suplimentare, precizând că persoana solicitată a invocat hotărârea de refuz de predare a autorității judiciare de executare a Curții de Apel din Paris.

37. Prin încheierea din 30 aprilie 2024, pronunțată în cameră de consiliu și fără citare, de către judecătorul delegat cu executarea hotărârilor penale din cadrul Curții de Apel Brașov, s-a dispus sesizarea Curții de Justiție cu mai multe întrebări preliminare vizând analiza conformității cu dreptul Uniunii a refuzului de executare a mandatului european de arestare precedent de către instanța de executare a Curții de Apel Paris și stabilirea efectului juridic a acesteia în procedura de executare inițiată acum în Malta.

Opinia instanței naționale de trimitere

Cu privire la prima întrebare

38. Articolul 15 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584, astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299, poate fi interpretat în sensul că hotărârea definitivă privind decizia autorității judiciare de executare de refuz a predării persoanei solicitate are autoritate de lucru judecat în fața unei alte autorități judiciare de executare dintr-un alt stat membru sau trebuie interpretat în sensul că nu se opune reiterării succesive a cererii de predare în baza aceluiași mandat european de arestare, atunci când elementele care au împiedicat executarea unui mandat european de arestare precedent au fost înlăturate sau atunci când decizia de a refuza executarea mandatului european de arestare respectiv nu era conformă cu dreptul Uniunii, în măsura în care executarea unui nou mandat european de arestare nu ar conduce la o încălcare a articolului 1 alineatul (3) din Decizia-cadru 2002/584 și reiterarea cererii de predare ar avea un caracter proporțional, în acord cu interpretarea deciziei-cadru Decizia-cadru 2002/584 prin Hotărârea din 31 ianuarie 2023, Marea Cameră, cauza C-158/21, Puig Gordi (punctul 141 și răspunsul la a șasea întrebare)?

39. Cu titlu preliminar, instanța de trimitere, prin judecătorul delegat cu executarea hotărârilor penale, invocă jurisprudența Curții de Justiție, arătând că, prin Hotărârea din 31 ianuarie 2023 (Puig Gordi) s-a reținut că „Decizia-cadru 2002/584, astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299, trebuie interpretată în sensul că nu se opune emiterii mai multor mandate europene de arestare succesive împotriva unei persoane căutate în vederea obținerii predării sale de către un stat membru după ce executarea unui prim mandat european de arestare care viza această persoană a fost refuzată de statul membru respectiv, în măsura în care executarea unui nou mandat european de arestare nu ar conduce la o încălcare a articolului 1 alineatul (3) din Decizia-cadru 2002/584, astfel cum a fost modificată, și emiteria acestui din urmă mandat european de arestare ar avea un caracter proporțional” (Hotărârea din 31 ianuarie 2023, Marea Cameră, cauza C-158/21, *Puig Gordi*, răspunsul la a șasea întrebare preliminară).

40. Pentru a dispune astfel, Curtea de Justiție a reținut în esență, că „o astfel de emiterie se poate dovedi necesară, în special după ce elementele care au împiedicat executarea unui mandat european de arestare precedent au fost înlăturate sau, atunci când decizia de a refuza executarea mandatului european de arestare respectiv nu era conformă cu dreptul Uniunii, pentru a încheia procedura de predare a unei persoane căutate și pentru a favoriza astfel, după cum a arătat domnul

avocat general la punctul 137 din concluzii, realizarea obiectivului de combatere a impunității urmărit de această decizie-cadru” (Hotărârea din 31 ianuarie 2023, punctul 141).

41. În continuare, Curtea de Justiție a subliniat că „revine autorității judiciare care are în vedere emiterea unui mandat european de arestare să examineze dacă, în lumina specificităților cauzei, emiterea menționată are un caracter proporțional” (Hotărârea din 31 ianuarie 2023 punctul 144), urmând ca instanța de emitere „să țină seama de natura și de gravitatea infracțiunii pentru care este urmărită persoana căutată, de consecințele asupra acestei persoane ale mandatului sau ale mandatelor europene de arestare emise anterior împotriva sa sau de perspectivele de executare a unui eventual nou mandat european de arestare” (Hotărârea din 31 ianuarie 2023, punctul 145).

42. Așadar, în condițiile mai sus expuse, autoritatea judiciară emitentă are posibilitatea de a emite mai multe mandate europene de arestare succesive, situație în care autoritatea judiciară de executare are obligația de a decide cu privire la executarea acestora. În acest sens, Curtea de justiție a statuat că articolul 1 alineatul (2) din decizia-cadru impune autorității judiciare de executare să ia o decizie cu privire la orice mandat european de arestare care îi este transmis, chiar și atunci când, în statul membru respectiv, a fost deja pronunțată o hotărâre cu privire la un mandat anterior privind aceeași persoană și aceleași fapte. Mai mult, o autoritate judiciară de executare care nu răspunde în urma emiterii unui mandat și, prin urmare, nu comunică nicio decizie autorității judiciare care a emis mandatul european de arestare își încalcă obligațiile care îi revin prevăzute de articolele 15, 17 și 22 din decizia-cadru (Hotărârea din 25 iulie 2018, *AY, Mandat d'arrêt – Témoin*, C-268/17), punctele 32-36).

43. Așadar, instanța emitentă de trimitere reține că jurisprudența Curții de Justiție impune, în vederea emiterii unui nou mandat european de arestare, dincolo de analiza proporționalității unei astfel de măsuri, două condiții. Pe de o parte, condiția ca ***elementele care au împiedicat executarea unui mandat european de arestare precedent să fi fost înlăturate***, iar pe de altă parte, condiția de a se aprecia că ***decizia de a refuza executarea mandatului european de arestare respectiv nu era conformă cu dreptul Uniunii***. Cele două condiții ar avea astfel ***caracter alternativ***, fiind suficient doar ca una dintre ele să fie considerată îndeplinită, aspect care rezultă atât dintr-un argument de interpretare literală a textului hotărârii preliminare, fiind folosită conjuncția „sau” între acestea, dar și dintr-un argument rațional de fond din care reiese caracterul lor autonom, fiind evident că neconformitatea cu dreptul Uniunii a refuzului de a executa un mandat european de arestare poate sta singură ca temei pentru emiterea unui nou mandat, indiferent dacă piedicile constatate de către autoritatea judiciară de executare, prin ipoteză în mod neconform, au fost sau nu înlăturate.

44. Or, situația juridică invocată, cu privire la posibilitatea emiterii unui nou mandat european de arestare față de aceeași persoană în atenția aceluiași stat de executare a cărei autoritatea judiciară a refuzat mandatul precedent, nu pare să difere față de situația juridică din cauza prezentă, referitoare la reiterarea cererii de predare în baza aceluiași mandat european de arestare în fața altei autorități judiciare de executare din alt stat membru. În acest caz, răspunsul la prima întrebare ar trebui să fie în sensul că articolul 15 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584, astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299, poate fi interpretat în sensul că nu se opune reiterării succesive a cererii de predare în baza aceluiași mandat european de arestare, atunci când elementele care au împiedicat executarea unui mandat european de arestare precedent au fost înlăturate sau atunci când decizia de a refuza executarea mandatului european de arestare respectiv nu era conformă cu dreptul Uniunii. În măsura în care executarea unui nou mandat european de arestare nu ar conduce la o încălcare a articolului 1 alineatul (3) din Decizia-cadru 2002/584, astfel cum a fost modificată, și reiterarea cererii de predare ar avea un caracter proporțional, în acord cu

interpretarea deciziei-cadru prin Hotărârea din 31 ianuarie 2023, Marea Cameră, cauza C-158/21, Puig Gordi (punctul 141 și răspunsul la a șasea întrebare).

Cu privire la a doua întrebare

45. Articolul 1 alineatul (3) din Decizia-cadru 2002/584, astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299, raportat la articolul 47 al doilea paragraf din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene, pot fi interpretate în sensul că autoritatea judiciară de executare nu poate refuza executarea unui mandat european de executare, atunci când, în cadrul verificării obligației de respectare a drepturilor omului în procedura de executare a unui mandat european de arestare, în ceea ce privește dreptul la un proces echitabil, sub aspectul cerinței unei instanțe instituite de lege, prevăzut de articolul 47 al doilea paragraf din cartă, au fost identificate neregularități privind depunerea jurământului de către membri ai completului de judecată din cadrul instanței de executare, fără punerea în discuție a imixtiunii altor puteri publice în procesul de numire a judecătorilor?

46. Prin formularea celei de-a doua întrebări, instanța de trimitere este interesată de interpretarea prevederilor deciziei-cadru privind obligația de respectare de către autoritatea judiciară de executare a drepturilor fundamentale a persoanei solicitate, în ipoteza particulară de față privind corecta interpretare a dreptului la un proces echitabil, sub aspectul cerinței unei instanțe instituite de lege.

47. În ceea ce privește condiția de a se aprecia că decizia de a refuza executarea mandatului european de arestare respectiv nu era conformă cu dreptul Uniunii, instanța emitentă de trimitere a procedat la analizarea acesteia, în acord cu standardele în materie din dreptul Uniunii.

48. Pentru a dispune refuzul executării, astfel cum se observă din considerentele mai sus expuse ale instanței de executare din Franța, s-a constatat existența unui risc real de încălcare, în statul membru emitent, a dreptului fundamental la un proces echitabil garantat la articolul 47 al doilea paragraf din cartă, sub aspectul cerinței privind instanța instituită prin lege, ca urmare a unor deficiențe sistemice sau generalizate în acest stat membru, care au fost regăsite în cazul concret a persoanei solicitate.

49. Pentru a reține astfel, instanța de executare a avut în vedere, în concret, neregularități sistemice privind depunerea jurământului de către magistrații din statul membru emitent, care s-au răsfrânt în cazul a doi dintre cei trei membri ai completului de judecată (neregăsirea dovezii depunerii jurământului de către un membru și nevalabilitatea depunerii jurământului ca procuror de către un al membru judecător al aceleiași complet de judecată).

50. Cu toate acestea, în opinia instanței emitente de trimitere, ***dreptul Uniunii nu permite o astfel de interpretare a noțiunii autonome a instanței imparțiale și independente, instituite prin lege, din articolul 47 paragraful 2 din cartă.***

În ceea ce privește verificarea respectării drepturilor omului în procedura de executare mandatului european de arestare, Curtea de Justiție a susținut în mod explicit că, doar în circumstanțe excepționale, o autoritate judiciară de executare trebuie să se abțină de la punerea în aplicare a unui mandat european de arestare, și numai dacă constată că există, pentru persoana pentru care a fost emis, *inter alia*, un risc real de încălcare a dreptului fundamental la un proces echitabil (Hotărârea Curții de Justiție din 25 iulie 2018, Marea Cameră, LM, C-216/18 PPU, *Ministrul Justiției și Egalității - Deficiențe în sistemul de justiție*, punctele 36, 37; Hotărârea Curții de Justiție din 23 februarie 2022, Marea Cameră, cauzele conexe X C-562/21 PPU și Y,

C-563/21 PPU, *Openbaar Ministerie, Tribunal stabilit de lege în statul membru emitent*, punctul 57).

51. Într-un astfel de caz, autoritatea judiciară de executare poate dispune, așa cum a procedat și instanța de executare în prezenta cauză, o evaluare în două etape, privind, mai întâi, existența unui astfel risc general și sistemic în statul emitent și, mai apoi, existența unui risc specific concret pentru persoana în cauză, ambele etape deopotrivă obligatorii, în care sarcina probei aparține persoanei solicitate.

52. În contextul cauzei de față, instanța de trimitere găsește deosebit de legitimă preocuparea instanței de executare pentru respectarea drepturilor fundamentale ale persoanei solicitate, astfel cum se cere prin articolului 1 alineatul 3 din decizia-cadru, mai ales în condițiile în care responsabilitatea executării unui mandat european de arestare aparține, din perspectiva respectării drepturilor fundamentale, și autorității judiciare de executare, inclusiv prin prisma obligațiilor convenționale în fața Curții Europene a Drepturilor Omului (*CIEDO, Aranyosi Cădăraru c. Franței*).

53. Pentru a aprecia astfel, instanța de executare a invocat jurisprudența în materie a Curții de Justiție cu privire la noțiunea de „instanță instituită de lege”, precizând că „independența unei instanțe, în sensul acestei dispoziții, se măsoară, printre altele, prin modul în care au fost numiți membrii acesteia” (Hotărârea din 6 octombrie 2021, Marea Cameră, cauza C-487/19, punctul 125 precum și jurisprudența citată).

54. Încă de la început, trebuie să se arate că hotărârea invocată de instanța de executare, deși privea într-adevăr un proces de numire în funcție a judecătorilor, totuși situația juridică incidentă implica critici privind faptul că „numirea menționată ar fi intervenit astfel cu încălcarea dispozițiilor (...) care conferă acestei instanțe competența de a adopta asemenea măsuri asigurătorii, precum și a articolelor 7 și 10 din Constituție, privind separarea și echilibrul între puterea executivă și puterea judecătorească și limitele care se circumscriu acțiunii acestora” (Hotărârea din 6 octombrie 2021, punctul 139).

55. Or, în opinia instanței emitente, ***asemenea critici privind imixtiunea altor puteri publice în numirea judecătorilor – care nu se regăsesc în cauza de față ce privește doar dovada depunerii jurământului judecătorilor – sunt de esența controlului privind respectarea cerinței existenței unei „instanțe independente și imparțiale, instituite prin lege”***, așa cum rezultă și din hotărârea invocată, prin care s-a reținut că „o neregularitate comisă cu ocazia numirii judecătorilor în cadrul sistemului judiciar în cauză determină încălcarea cerinței ca o instanță judecătorească să fie constituită prin lege, cu precădere atunci când această neregularitate este de o asemenea natură și gravitate încât creează un risc real ca alte ramuri ale puterii, în special executivul, să poată exercita o putere discreționară nejustificată care să pună în pericol integritatea rezultatului la care conduce procesul de numire și să semene în acest mod o îndoială legitimă în percepția justițiabililor în ceea ce privește independența și imparțialitatea judecătorului sau a judecătorilor avuți în vedere, cum este cazul atunci când sunt implicate norme fundamentale care fac parte integrantă din instituirea și din funcționarea acestui sistem judiciar” (Hotărârea din 6 octombrie 2021, punctul 130 și jurisprudența citată acolo).

56. În acest context, trebuie amintit că, procedând la analizarea acestui risc de încălcare a drepturilor fundamentale, instanța de executare nu poate aplica un standard național de protecție mai înalt decât cel prevăzut de cartă, dacă se compromite supremația, unitatea și caracterul efectiv ale dreptului Uniunii, sens în care Curtea de Justiție a arătat că „articolul 53 din cartă confirmă că, în cazul în care un act de drept al Uniunii implică măsuri naționale de punere în aplicare, autoritățile și instanțele naționale sunt libere să aplice standarde naționale de protecție a drepturilor

fundamentale, cu condiția ca această aplicare să nu compromită nivelul de protecție prevăzut de cartă, astfel cum a fost interpretată de Curte, și nici supremația, unitatea și caracterul efectiv ale dreptului Uniunii” (Hotărârea din 26 februarie 2013, Marea Cameră, *Melloni*, cauza C-399/11, punctul 60).

57. În continuare, trebuie precizat că interpretarea dreptului al un proces echitabil, consacrat de articolul 47 paragraful 2 din cartă nu se poate face decât în corespondență cu articolul 6 paragraful 1 din Convenția europeană a dreptului omului, conform art. 52 paragraful 3 din cartă, potrivit căruia în măsura în care prezenta cartă conține drepturi ce corespund unor drepturi garantate prin Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, înțelesul și întinderea lor sunt aceleași ca și cele prevăzute de convenția menționată.

58. În acest sens, o evaluare greșită a dreptului Uniunii nu numai că va duce la o încălcare a legislației UE, dar poate determina și condamnarea statului membru de executare de către CtEDO, indiferent dacă evaluarea eronată a fost făcută în favoarea sau în defavoarea persoanei solicitate.

59. Astfel, pe de o parte, CtEDO a condamnat un stat membru de executare care – în fața unei baze factuale suficient de solide pentru a stabili existența unui risc real de tratament inuman sau degradant din cauza condițiilor de detenție din statul emitent – a decis să execute MEA și a predat persoana solicitată (*Moldovan c. Franței*). Pe de altă parte, într-o altă cauză, CtEDO, argumentând că nu exista o bază factuală suficientă pentru un refuz, nu s-a abținut de la a condamna un stat membru de executare, care refuzase să execute un mandat european de arestare, reținând o încălcare a articolului 2 din CEDO (*Castaño c. Belgiei*).

60. În acest context, însăși *CtEDO a recunoscut importanța principiilor încrederii reciproce și recunoașterii reciproce în cadrul ordinii juridice a UE*, care ar trebui să prevaleze cu excepția cazului în care există o plângere serioasă și întemeiată potrivit căreia protecția unui drept prevăzut de Convenție a fost în mod vădit deficitară (*Bivolaru și Moldovan c. Franței*, punctele 100-102).

61. Așadar, apare strict necesar analizarea *jurisprudenței în materie a Curții Europene a Dreptului Omului privind noțiunea unei instanțe autonome instituite prin lege*.

62. Astfel, în cauza *Adrian Năstase contra României*, Curtea europeană a respins ca vădit nefondată o critică similară cauzei de față, într-o cauză în care reclamantul s-a plâns nu doar de lipsa jurământului depus ca judecător de către un fost procuror, actual membru al completului de judecată, ci chiar de inexistența a însăși unui decret al Președintelui României de numire în funcția de judecător al acestui membru al completului de judecată (caz în care, prin ipoteză, jurământul ca judecător lipsește). În acest sens, Curtea europeană a respins astfel argumentul reclamantului, judecat tot într-o cauză de corupție și având cele înalte funcții publice în stat (fost prim-ministru și președinte al unui partid politic aflat la guvernare), cu privire la astfel de critici și a concluzionat că „nu are nicio îndoială că Înalta Curte este o „instanță instituită prin lege”, în condițiile în care reclamantul cunoștea această situație și a putut să o supună atenției instanțelor interne (Hotărârea din 18 noiembrie 2014, *Adrian Năstase contra României*, paragrafele 69-73).

63. Mai recent, tot într-o cauză contra României, Curtea europeană a mai respins ca vădit nefondate și alte astfel de critici privind cerința unei „instanțe instituite prin lege”, cu privire la modalitatea de numire a unui judecător în completul de judecată, făcând trimitere la o practică constantă în materie, prin care s-a subliniat că noțiunea autonomă a unei „instanțe stabilite prin lege”, are scopul „de a se asigura că organizarea sistemului judiciar într-o societate democratică nu este lăsată la discreția executivului și că această chestiune este reglementată de un act al

Parlamentului” (Hotărârea din 6 septembrie 2022, *Daniela Năstase și Adrian Năstase contra României*, paragrafele 114-126).

64. În sfârșit, nu poate să nu se observe că astfel de critici, care au fost supuse atenției Curții Europene a Drepturilor Omului au vizat în mod concret, printre altele, inclusiv completurile din care făcea parte și persoana unuia dintre judecătorii din prezenta cauză penală, respectiv judecătorul I.M.M. (față de care nu s-a regăsit în cauza de față dovada depunerii jurământului).

65. În același sens este și *jurisprudența Curții de Justiție cu privire la incidența neregularității în procedura de numire în cauză a judecătorilor asupra dreptului părților la o instanță constituită în prealabil prin lege*.

66. Cu titlu de premisă, Curtea de la Luxemburg a subliniat că în ceea ce privește „articolul 47 al doilea paragraf prima teză din cartă, care corespunde articolului 6 alineatul (1) prima teză din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, semnată la Roma la 4 noiembrie 1950 (denumită în continuare „CEDO”), sensul și domeniul său de aplicare sunt, conform articolului 52 alineatul (3) din cartă, aceleași cu cele pe care le conferă convenția menționată. Prin urmare, Curtea trebuie să se asigure că interpretarea pe care o dă articolului 47 al doilea paragraf din cartă oferă un nivel de protecție care nu îl încalcă pe cel garantat de articolul 6 din CEDO, astfel cum a fost interpretat de Curtea Europeană a Drepturilor Omului [Hotărârea din 19 noiembrie 2019, A. K. și alții (Hotărârea Curții, Marea Cameră, din 26 martie 2020, cauzele conexate C-542/18 RX-II și C-543/18 RX-II, punctul 72, precum și *jurisprudența citată*).

67. Astfel, Curtea de Justiție a arătat că „potrivit unei *jurisprudențe constante a Curții Europene a Drepturilor Omului*, obiectivul introducerii expresiei „instituită de lege” la articolul 6 paragraful 1 prima teză din CEDO este acela de a se evita ca organizarea sistemului judiciar să fie lăsată la discreția executivului și de a se asigura că această materie este reglementată de o lege adoptată de puterea legislativă într-o manieră conformă cu normele care reglementează exercitarea competenței sale. Această expresie reflectă în special principiul statului de drept și privește nu doar temeiul juridic al existenței instanței judecătorești înseși, ci și compunerea completului în fiecare cauză, dar și orice altă dispoziție de drept intern a cărei nerespectare face nelegală participarea unuia sau a mai mulți judecători la examinarea cauzei, ceea ce include în special dispoziții privind independența și imparțialitatea membrilor instanței avute în vedere. Fără îndoială, s-a subliniat că dreptul de a fi judecat de o instanță „instituită de lege”, în sensul articolului 6 paragraful 1 din CEDO, include, prin însăși natura sa, procesul de numire a judecătorilor, făcându-se trimitere la hotărârea Curtea EDO, 12 martie 2019, Ástráðsson împotriva Islandei, punctul 98 (Hotărârea Curții, Marea Cameră, din 26 martie 2020, cauzele conexate C-542/18 RX-II și C-543/18 RX-II, punctele 73 și 74, precum și *jurisprudența citată*).

68. Curtea de Justiție a mai invocat *jurisprudența Curții de la Strasbourg* arătând că „Hotărârea Dolińska-Ficek și Ozimek împotriva Poloniei, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a început prin a aminti, la paragrafele 272-280 din această hotărâre, *jurisprudența sa* potrivit căreia noțiunea de instanță „instituită de lege”, în sensul articolului 6 paragraful 1 din CEDO, al cărei obiectiv este printre altele protejarea puterii judecătorești de orice influență exterioară nelegală care provine în special de la puterea executivă, dar și de la puterea legislativă sau chiar de la puterea judecătorească înseși, include respectarea normelor naționale care reglementează numirea judecătorilor, care trebuie redactate în termeni neechivoci. De asemenea, ea a amintit că din *jurisprudența respectivă* rezulta că noțiunea menționată are legături foarte strânse cu garanțiile de „independență” și de „imparțialitate”, în sensul acestui articol 6 paragraful 1 din CEDO. Astfel, asemenea cerințe au în comun faptul că urmăresc să asigure respectarea principiilor fundamentale ale preeminenței dreptului și separării puterilor, așa încât examinarea din perspectiva cerinței

privind o „instanță instituită de lege” trebuie să urmărească în mod sistematic dacă neregularitatea invocată într-o anumită cauză este de o asemenea gravitate încât a adus atingere acestor principii și a compromis independența instanței în discuție” (Hotărârea din 21 decembrie 2023, Marea Cameră, L. G., C-718/21, punctul 47).

69. În același sens, Curtea de Justiție a apreciat astfel că „o neregularitate comisă cu ocazia numirii judecătorilor în cadrul sistemului judiciar în cauză determină încălcarea articolului 47 al doilea paragraf prima teză din cartă, cu precădere atunci când această neregularitate este de o asemenea natură și gravitate încât creează un risc real ca alte ramuri ale puterii, în special executivul, să poată exercita o putere discreționară nejustificată care să pună în pericol integritatea rezultatului la care conduce procesul de numire și să semene astfel o îndoială legitimă, în percepția justițiabililor, în ceea ce privește independența și imparțialitatea judecătorului sau a judecătorilor avuți în vedere, cum este cazul atunci când sunt implicate norme fundamentale care fac parte integrantă din instituirea și din funcționarea acestui sistem judiciar” (Hotărârea Curții, Marea Cameră, din 26 martie 2020, cauzele conexe C-542/18 RX-II și C-543/18 RX-II, punctul 75, precum și jurisprudența citată).

70. Cu alte cuvinte, din jurisprudența instanțelor europene reiese în mod clar, în opinia instanței de trimitere, că nu orice neregularitate în procesul de numire a judecătorilor, precum lipsa dovedirii jurământului profesional al unui judecător, ar putea să conducă la lipsa cerinței unei instanțe instituite de lege, ci doar viciile de o gravitate deosebită care ating și trăsăturile de imparțialitate și independență ale instanței de judecată – ca cele mai importante valori care stau la baza funcționării eficiente a democrațiilor (Hotărârea CtEDO din 9 ianuarie 2013, Oleksandr Volkov c. Ucrainei, punctul 199).

71. Or, așa cum a concluzionat în mod similar și Curtea de Justiție în hotărârea citată din 26 martie 2020, la punctul 79, judecătorul instanței de executare conchide că *simpliciter* că nu se poate regăsi dovada depunerii jurământului vreunui membru al completului de judecată nu este suficientă pentru a stabili că a existat o încălcare a unei norme fundamentale a procedurii de numire a judecătorilor la instanța de judecată, în condițiile în care nu sunt invocate critici privind imixtiunea vreunei alte puteri publice în procesul de numire a judecătorilor respectivi sau referitoare la respectarea principiilor fundamentale ale preeminenței dreptului și separării puterilor, așa încât neregularitatea invocată nu este nici pe departe de o asemenea gravitate încât să aducă atingere acestor principii și să compromită independența instanței în discuție.

72. Față de cele expuse, se poate ajunge la *concluzia că refuzul instanței de executare privind predarea persoanei solicitate nu este în conformitate cu dreptul Uniunii*, având în vedere că autoritatea judiciară de executare a aplicat un alt standard privind dreptul la un proces echitabil decât cel prevăzut de cartă în articolul 47 paragraful al doilea, interpretat prin raportare la articolul 6 paragraful întâi din convenție, fără să țină seama ca această aplicare să nu compromită nivelul de protecție prevăzut de cartă, astfel cum a fost interpretată de Curte, și nici supremația, unitatea și caracterul efectiv ale dreptului Uniunii (Hotărârea din 26 februarie 2013, Marea Cameră, *Melloni*, cauza C-399/11, punctul 60).

73. Față de cele mai sus expuse, în opinia instanței de trimitere, trebuie să se răspundă la cea de-a doua întrebare preliminară în sensul că, articolul 1 alineatul (3) din Decizia-cadru 2002/584, astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299, raportat la articolul 47 al doilea paragraf din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene, trebuie interpretate în sensul că autoritatea judiciară de executare nu poate refuza executarea unui mandat european de executare, atunci când, în cadrul verificării obligației de respectare a drepturilor omului în

procedura de executare a unui mandat european de arestare, în ceea ce privește dreptul la un proces echitabil, sub aspectul cerinței unei instanțe instituite de lege, prevăzut de articolul 47 al doilea paragraf din cartă, au fost identificate neregularități privind depunerea jurământului de către membri ai completului de judecată din cadrul instanței de executare, precum lipsa posibilității dovedirii acestuia, fără punerea în discuție a imixtiunii altor puteri publice în procesul de numire a judecătorilor.

Cu privire la a treia întrebare

74. Articolul 1 alineatul (3) din Decizia-cadru 2002/584, astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299, coroborat cu articolul 47 al doilea paragraf din Carta Drepturilor Fundamentale pot fi interpretate în sensul că, într-o situație în care o persoană care face obiectul unui mandat european de arestare susține că predarea sa către statul membru emitent ar determina nerespectarea dreptului său la un proces echitabil, existența unei decizii a Comisiei de Control a Fișierelor Interpol, care se referă direct la situația acestei persoane, nu poate justifica, în sine, refuzul autorității judiciare de executare de a executa mandatul european de arestare în cauză; dar o astfel de hotărâre poate, în schimb, să fie luată în considerare de către autoritatea judiciară respectivă, printre alte elemente, în vederea evaluării existenței unor deficiențe sistemice sau generale în ceea ce privește funcționarea sistemului jurisdicțional al statului membru în cauză sau a unor deficiențe care afectează protecția jurisdicțională a unui grup de persoane identificabil în mod obiectiv din care ar face parte persoana respectivă?

75. Prin această întrebare preliminară, instanța de trimitere apreciază că este necesară să se stabilească dacă și în ce măsură poate fi luată în considerare la soluționarea cererii de executare a mandatului european de arestare de către autoritatea judiciară de executare a deciziilor altor organe nejudiciare privind aceeași situație juridică, precum o decizie a Comisiei de Control a Fișierelor Interpol.

76. În prezenta cauză, prin *Decizia Comisiei de Control a Fișierelor Interpol* – Camera pentru cereri, pronunțată în sesiunea din 30 ianuarie 2023 – 3 februarie 2023, cu nr. *Ref. CCF/123/R1358.21*, s-a decis ștergerea difuziunii de urmărire internațională din baza de date Interpol a persoanei căutate, cu motivarea că datele privind pe aceasta nu respectă reglementările Interpol privind procesarea datelor personale.

77. Decizia Comisiei de Control a fost avută în vedere, inter alia, la refuzul executării mandatului european de arestare, reținând că aceasta subliniază existența „unor preocupări serioase cu privire la existența unor elemente politice în contextul general și cu privire la respectarea de către procedură a principiilor drepturilor omului”.

78. După cum se cunoaște, Organizația Internațională de Poliție Criminală – Interpol este o structură la nivel mondial de cooperare internațională, ale cărei obiective sunt, potrivit articolului 2 din Constituția Interpol, asigurarea asistenței reciproce cât mai largi între toate autoritățile de poliție judiciară, în limitele legilor existente în diferitele țări și în spiritul „Declarației Universale a Drepturilor Omului”. În cadrul organizației funcționează, în baza 35 din Constituție și potrivit unui statut propriu, Comisia de control al dosarelor, formată din două camere (Cameră de supraveghere și de consiliere și Camera pentru cereri), care este un organism independent ce se asigură că prelucrarea informațiilor cu caracter personal de către Organizație este în conformitate cu reglementările pe care Organizația le stabilește în acest domeniu.

79. În opinia instanței de trimitere, din această bază legală rezultă, fără îndoială, că Comisia de control al dosarelor - Camera pentru cereri nu este un organism judiciar, de natura unei instanțe internaționale, ci este o structură de cooperare polițienească, cu caracter pur administrativ, ale cărei decizii, oricare ar fi acestea, nu pot fi obligatorii pentru instanțele judecătorești. Cu toate acestea, nimic nu împiedică luarea lor în considerare, ca orice altă probă într-un proces judiciar.

80. Așadar, cu privire la efectele juridice ale unei asemenea decizii în procedura de executare a unui mandat european de arestare, *se poate aprecia că decizia Comisiei Interpol nu pot avea un caracter determinat, ci numai subsidiar*, astfel cum reiese din cauza Puig Gordi, potrivit căreia, o astfel de soluție a unui structuri internaționale (organ administrativ/nejudiciar, de nivel internațional, compus din membri experți independenți) poate fi luată în considerare, fără însă a avea caracter determinant, la soluționarea cererii de executare a unui mandat european de arestare (Hotărârea din 31 ianuarie 2023, Marea Cameră, cauza C-158/21, răspunsul la a patra întrebare preliminară).

Cu privire la a patra întrebare

81. Decizia-cadru 2002/584, astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299, poate fi interpretată în sensul că nu se opune reiterării cererii de predare a persoanei solicitate, în baza aceluiași mandat european de arestare, refuzat inițial de o instanță de executare a unui stat membru, în fața unei alte instanțe de executare dintr-un alt stat membru, atunci când autoritatea judiciară emitentă constată ea însăși că decizia anterioară de a refuza executarea mandatului european de arestare nu era conformă cu dreptul Uniunii, în funcție de practica judiciară existentă deja a Curții de Justiție sau doar ca urmare a sesizării Curții de Justiție cu o întrebarea prealabilă privind interpretarea dreptului Uniunii aplicabil în acea cauză?

82. Prin intermediul acestei întrebări, instanța de trimitere consideră necesar să se stabilească dacă neconformitatea cu dreptul Uniunii a refuzului executării mandatului precedent se poate stabili de către autoritatea judiciară emitentă prin raportare la dreptul Uniunii în funcție de practica judiciară existentă a Curții de Justiție sau doar ca urmare a sesizării Curții de Justiție cu o întrebarea prealabilă privind interpretarea dreptului Uniunii aplicabil în acea cauză.

83. În acest sens, trebuie să se aibă în vedere, pe de o parte, că, în mod diferit față de ipoteza în care instanța de emitere consideră că au fost înlăturate elementele care au determinat refuzul executării mandatului precedent (Puig Gordi, punctul 141 teza întâi), în această situație instanța de emitere apreciază că motivele acestui refuz, asupra cărora instanța de executare a statuat în mod definitiv sunt neconforme cu dreptul Uniunii. Or, autoritatea de lucru judecat a hotărârii de refuz a instanței de executare, s-ar opune reiterării cererii de predare sau emiterii unui nou mandat european de arestare.

84. Pe de altă parte, caracterul neconform cu dreptul Uniunii al soluției instanței de executare, apreciat ca atare de către instanța de emitere, nu ar putea să împiedice reiterarea cererii de predare a persoanei solicitate sau emiterii unui nou mandat european de arestare, având în vedere necesitatea executării acestuia și prezervarea încrederii reciproce și a cooperării loiale dintre autoritățile judiciare implicate.

85. Având însă în vedere autoritatea de lucru judecat a soluției inițiale de refuz și riscul afectării drepturilor fundamentale ale persoanei solicitate, în opinia instanței emitente de trimitere, reiterarea cererii de predare în baza mandatului precedent sau emiterii unui nou mandat european de arestare nu s-ar putea dispune decât atunci când soluția de refuz a executării este contrară unei

jurisprudențe clare și previzibile a Curții de Justiție apreciată ca atare de către însăși instanța emitentă sau atunci când este sesizată Curtea de Justiție cu privire la interpretarea normelor de drept a Uniunii pe care s-a bazat refuzul instanței de executare – în mod alternativ și ca urmare a aprecierii autorității judiciare emitente.

Cu privire la a cincea întrebare

86. Principiul recunoașterii reciproce, prevăzut de articolul 1 alineatul 2 din Decizia-cadru 2002/584, precum și principiile încrederii reciproce și cooperării loiale, prevăzute în articolul 4 alineatul (3) primul paragraf TUE, coroborate cu necesitatea de a asigura o protecție jurisdicțională efectivă a drepturilor persoanelor implicate în procedură, toate prin raportare și la articolele 15 și 19 din Decizia-cadru 2002/584, permit autorităților judiciare din statul membru emitent (instanța emitentă printr-un reprezentant direct sau, la invitația acesteia din urmă, de către alte organe judiciare precum un magistrat de legătură, membrul național Eurojust sau procurorul din statul membru emitent) să participe în mod direct, prin formularea de cereri, propuneri de probe și în dezbaterile judiciare, în cadrul procedurilor judiciare de executare a mandatului european de arestare, desfășurate de către autoritatea judiciară de executare, precum și să exercite calea de atac împotriva deciziei privind refuzul predării, în măsura și în condițiile în care este prevăzută o astfel de cale de atac în dreptul intern al statului membru de executare, în baza și cu respectarea principiului echivalenței?

87. Prin această întrebare preliminară, instanța de trimitere dorește să se stabilească dacă, în temeiul principiilor care guvernează instituția mandatului european de arestare, precum principiul recunoașterii reciproce, principiile încrederii reciproce și cooperării loiale, coroborate cu necesitatea de a asigura o protecție jurisdicțională efectivă a drepturilor persoanelor implicate în procedură, autoritatea judiciară emitentă are la dispoziție vreun mijloc procedural prin care să participe în mod direct la luarea deciziei definitive asupra predării persoanei solicitate de către autoritatea judiciară de executare.

88. Așa cum s-a întâmplat în prezenta cauză, există considerente solide în acest sens în condițiile în care solicitările de informații exclusiv în scris au necesitat un timp îndelungat (un an și cinci luni) și un efort financiar considerabil (20.000 de euro pentru traducerea înscrisurilor cerute de instanța de executare, care a solicitat în mod repetat, de exemplu, hotărârea de condamnare, în integralitate, care are 705 pagini) și au prelungit procedura cu mult peste termenele legale, context în care criticile persoanei solicitate au rămas fără un răspuns imediat și direct, care să fi fost formulat în cunoștință de cauză concretă și de dreptul intern aplicabil din statul emitent, pronunțându-se o hotărâre care nu a fost atacată potrivit dreptului intern al statului de executare.

89. Astfel, neajunsurile procesuale din fața instanței de executare a Curții de Apel Paris – omisiunea relevării corecte a standardului european în materia cerinței unei „instanței instituite de lege” inclusiv cu jurisprudența instanțelor europene formată față de însăși statul emitent, interpretarea cronată a dreptului intern al statului emitent privind caracterul nulității lipsei jurământului judecătorului, luarea în considerare a unor susțineri vădit neîntemeiate a persoanei solicitate precum caracterul politic al procesului ori primirea necritică a soluțiilor unor organisme nejurisdicționale precum comisiile Interpol sau neatacarea de procuror a hotărârii de refuz a executării mandatului în primă instanță și omisiunea comunicării hotărârii definitive autorității judiciare emitente – puteau fi lesne preîntâmpinate printr-un contact direct al autorităților judiciare implicate, în sensul participării directe a organelor judiciare din statul membru emitent în

procedura statului de executare, cu posibilitatea declarării de către cei dintâi a căii de atac împotriva hotărârii de refuz din primă instanță, în acord cu dreptul statului de executare.

90. Or, în opinia instanței de trimitere, nimic din decizia-cadru nu ar împiedica participarea directă în procedura instanței de executare a autorităților judiciare din statul membru emitent, și anume instanța emitentă printr-un reprezentant direct sau, la invitația acesteia din urmă, de către alte organe judiciare precum un magistrat de legătură, membrul național Eurojust sau procurorul competent din statul membru emitent. Dimpotrivă, principiilor care guvernează instituția mandatului european de arestare, precum principiul recunoașterii reciproce, principiile încrederii reciproce și cooperării loiale, coroborate cu necesitatea de a asigura o protecție jurisdicțională efectivă a drepturilor persoanelor implicate în procedură, ar impune o astfel de participare directă a autorităților judiciare din statul membru emitent în cadrul procedurii din fața autorității judiciare de executare.

91. În cadrul unei astfel de participări procedurale directe s-ar putea formula cereri, propuneri de probe și lua cuvântul în dezbaterile judiciare, de către reprezentanții autorității judiciare emitente. Aceștia sunt, fără îndoială, cei mai bine plasați să cunoască atât situația concretă din cauza principală în care s-a emis mandatul european de arestare, cât și prevederile pertinente din dreptul intern al statului emitent, prin raportare la care ei pot formula concluzii inclusiv cu privire la interpretarea și aplicarea dreptului Uniunii în cauza de pe rolul autorității judiciare de executare.

92. Nu este mai puțin important că, prin participarea directă a autorității judiciare emitente în fața autorității judiciare de executare, s-ar acoperi și *componenta psihologică a încrederii reciproce dintre actorii autorităților judiciare implicate la un nivel interpersonal*, dincolo de nivelul de încredere organizațională și cea de sistem, așa cum se subliniază și în doctrina de specialitate (Popelier P, Gentile G, van Zimmeren E. *Bridging the gap between facts and norms: mutual trust, the European Arrest Warrant and the rule of law in an interdisciplinary context*. Eur Law J. 2021;27(1-3):167-184. doi:10.1111/eulj.12436).

93. Deși în acest moment interpretarea deciziei-cadru este în sensul unui contact direct doar printr-un schimb de informații, o interpretare teleologică a principiilor aplicabile în acord cu obiectivele cooperării judiciare în materie ar favoriza un contact direct al autorităților implicate inclusiv prin participarea lor activă în procedurile lor interne. Acest lucru este cu atât mai necesar cu cât, așa cum s-a spus în doctrină, încrederea reciprocă „nu trebuie confundată cu încrederea oarbă” (K. Lenaerts, *La vie après l'avis: Exploring the Principle of Mutual (yet not blind) Trust*, (2017) 54(3) *Common Market Law Review*, p. 805). Deși există libertatea practică a contactului direct dintre autoritățile juridice implicate, acesta depinde de disponibilitatea fiecărei persoane în parte (judecător/procuror/magistrat) și de modul în care fiecare înțelege cadrul și limitele unui astfel de dialog judiciar în funcție de restrângerile procesuale specifice procedurilor interne și cultura juridică națională. În schimb, participarea directă a autorităților judiciare din statul membru emitent în procedura din fața autorității judiciare de executare, nu numai că ar da un caracter oficial și prestabilit de lege contactului direct, dar ar face relaționarea dintre autorități mai transparentă față de toți ceilalți participanți în procedura de executare, în special față de persoana solicitată, care își poate formula apărările și din această perspectivă, în acord cu principiul protecției jurisdicționale efective a drepturilor sale în procedura de predare.

94. În acest fel, principiile încrederii reciproce și al cooperării loiale în materia cooperării judiciare în cadrul mandatului european de arestare și-ar regăsi locul convenit chiar în fundația arhitecturii Uniunii Europene, permițând crearea și menținerea unui adevărat spațiu fără frontiere interne, bazat pe o încredere reciprocă câștigată în mod general, pe orizontală, de la nivelul

autorităților judiciare emitente și de executare, iar nu doar impusă, pe verticală, în mod special prin mijloacele juridice de la nivelul Uniunii, cu precădere prin interpretările punctuale din partea Curții de Justiție. Cu alte cuvinte, autoritățile judiciare emitente și de executare vor fi ele însele responsabile de asigurarea încrederii reciproce, urmând să conștientizeze direct cunoscuta caracteristică a încrederii de a fi pe cât de dificil de construit, pe atât de ușor de pierdut. Ele vor resimți astfel din plin semnificațiile dictonului potrivit căruia „încrederea are nevoie de ani pentru a fi construită, de secunde pentru a fi distrusă și de o veșnicie pentru a fi reparată” (K. Lenaerts, *La vie après l'avis: Exploring the Principle of Mutual (yet not blind) Trust*, (2017) 54(3) *Common Market Law Review*, p. 838).

95. În opinia instanței de trimitere, s-ar reduce astfel decalajul dintre teoria principiului încrederii reciproce și practica existentă în aplicarea acestuia, în contextul în care interpretarea cerută prin întrebările preliminare este nu doar posibilă ci și necesară, prin prisma atingerilor obiectivelor deciziei-cadru, în acord cu principiul efectivității dreptului Uniunii și în lumina condițiilor actuale de aplicare a acestuia, determinând evoluția în comun a valorilor și tradițiilor juridice ale statelor membre.

96. Sub aspectul exercitării căii de atac împotriva soluției de refuz a executării mandatului pronunțate în primă instanță, conform dreptului intern al statului de executare, instanța de trimitere subliniază că este imperios necesar ca însăși autoritatea judiciară emitentă să fie în măsură să declare, din proprie inițiativă și fără nicio altă autorizare sau intermediere, calea de atac respectivă. Acest lucru se impune cu atât mai mult cu cât nicio dispoziție de drept național a statului de executare nu poate impune obligația exercitării căii de atac față de hotărârea de refuz a executării în sarcina vreunei autorități naționale, precum parchetul sau procurorul competent din statul membru de executare, aceștia fiind, potrivit unei tradiții comune statelor membre, independenți în exercitarea propriilor funcții judiciare.

97. Pentru aceste considerente, în opinia instanței de trimitere, nicio altă autoritate juridică din statul de executare nu poate substitui pe deplin autoritatea judiciară emitentă în cadrul procedurilor de executare a mandatului european de arestare până la finalizarea acestora printr-o hotărâre definitivă.

98. În lipsa unor reglementări armonizate la nivel european sau a unor dispoziții speciale naționale, poziția procesuală a reprezentantului autorității judiciare emitente nu ar putea fi alta decât cea a unei persoane juridice publice cu interes procesual în cauza privind executarea mandatului european de arestare, în conformitate cu dreptul intern al statului de executare și cu respectarea principiului echivalenței, în sensul că prin aplicarea normelor specifice din dreptul Uniunii nu s-ar putea ajunge la o situație mai puțin avantajoasă decât cea rezultată ca urmare a aplicării normelor similare din dreptul statului de executare.

99. Numai în acest fel, în opinia instanței de trimitere, s-ar da valoare deplină și s-ar consolida principiile care guvernează mandatul european de arestare, în deplin acord cu obiectivele statuate în decizia-cadru, potrivit cărora executarea mandatului european de arestare este obligatorie, în baza principiului recunoașterii reciproce, cu excepția cazurilor expres prevăzute în decizia-cadru.

100. În lipsa unei astfel de interpretări a deciziei-cadru, care să facă posibilă participarea directă a autorității judiciare emitente în procedurile din fața autorității judiciare de executare, prin care să se aducă contribuția directă și specială la soluționarea cererii de predare a persoanei solicitate, se poate aprecia că există riscul real și serios ca instituția mandatului european de arestare să nu funcționeze în situațiile juridice mai complexe, determinând impresia unei impunități a persoanelor solicitate în fața sistemului juridic al statului emitent, cu consecința

frustrării autorității juridice emitente, context în care se poate deschide calea nedorită a unei reciprocități de fapt negative în cazurile de refuz a executării mandatului european de arestare.

Cu privire la a șasea întrebare

101. Articolul 17 paragraful (1) din TUE privind atribuțiile Comisiei, prin raportare la Decizia-cadru 2002/584, se pot interpreta în sensul că atribuțiile Comisiei privind promovarea interesului general al Uniunii cu luarea inițiativelor corespunzătoare în acest scop și atribuțiile privind asigurarea supravegherii aplicării dreptului Uniunii, pot fi exercitate în materia mandatului european de arestare și la sesizarea autorității judiciare emitente a mandatului european de arestare, în cazul în care aceasta consideră că, prin respingerea executării mandatului european de arestare de către autoritatea judiciară de executare, se afectează în mod grav principiile încrederii reciproce și cooperării loiale, în vederea luării de către Comisie a măsurilor pe care aceasta din urmă le apreciază ca fiind necesare potrivit acestor atribuții și în deplină independență?

102. Prin această întrebarea preliminară, instanța emitentă de trimitere dorește interpretarea prevederilor din materia mandatului european de arestare, prin raportare la dreptul comun instituțional al Uniunii, sub aspectul controlului modalității de executare a mandatului european de arestare.

103. Decizia-cadru prevede în mod expres doar un control de natură statistică și legislativă, prin prevederile articolului 17 alineatul 7 și articolul 34 din decizia-cadru.

104. Cu toate acestea, în opinia instanței de trimitere, nimic nu împiedică aplicarea prevederilor din dreptul comun al Uniunii privind atribuțiile instituțiilor acesteia, cum sunt competențele Comisiei privind promovarea interesului general al Uniunii cu luarea inițiativelor corespunzătoare în acest scop și atribuțiile privind asigurarea supravegherii aplicării dreptului Uniunii, în materia mandatului european de arestare, și la sesizarea autorității judiciare emitente a mandatului european de arestare. Acest lucru s-ar putea produce în cazul în care autoritatea de executare consideră că, prin respingerea executării mandatului european de arestare de către autoritatea judiciară de executare, se afectează în mod grav principiile încrederii reciproce și cooperării loiale. Scopul unei astfel de sesizări nu ar fi altul decât luarea de către Comisie a măsurilor pe care aceasta din urmă le apreciază ca fiind necesare potrivit acestor atribuții și în deplină independență.

105. Principiul încrederii reciproce se bazează pe două prezumții: (i) că statele membre ale UE respectă legislația UE și (ii) că statele membre oferă un nivel echivalent de protecție în temeiul legislației UE, în pofida existenței unor divergențe de reglementare. Or, în cazul în care aceste prezumții sunt răsturnate, prin nerespectarea dreptului Uniunii sau aplicarea altor standarde de către autoritatea judiciară de executare, autoritatea judiciară emitentă este cea mai îndrituită să ia toate măsurile pentru prezervarea încrederii reciproce, sens în care ar putea, printre altele, să dispună sesizarea Comisiei, pentru analiza situației și luarea măsurilor corespunzătoare.

106. Astfel, pe lângă un control statistic sau de politică legislativă, un control complementar și punctual al Comisiei nu poate fi decât în acord cu obiectivele cooperării judiciare în materie penală și în limitele competenței ei de supraveghere a aplicării dreptului Uniunii și de promovare a interesului general al Uniunii, cu luarea măsurilor corespunzătoare. Un control deplin al Comisiei, cu privire la modalitatea de executare a mandatului de arestare, la sesizarea autorității judiciare emitente, este de natură, în opinia instanței de trimitere, să sporească încrederea reciprocă și loialitatea cooperării dintre autoritățile judiciare implicate, în acord cu doctrina de specialitate.

potrivit căreia „un alt mecanism de consolidare a încrederii care poate contribui la creșterea încrederii este controlul”, condiții în care „controlul completează încrederea dacă sporește "autodeterminarea", adică internalizarea regulilor și a valorilor până la punctul în care actorul este motivat să respecte aceleași reguli și valori” (Popelier P., Gentile G., van Zimmeren E. *Bridging the gap between facts and norms: mutual trust, the European Arrest Warrant and the rule of law in an interdisciplinary context*. Eur Law J. 2021;27(1-3):167-184. doi:10.1111/eulj.12436, p. 181).

Cererea de aplicare a procedurii de urgență (PPU)

107. Instanța de trimitere solicită ca prezenta trimitere preliminară să fie judecată potrivit procedurii preliminare de urgență prevăzute la articolul 107 din Regulamentul de procedură al Curții, conform unei jurisprudențe constante (Hotărârea Curții de Justiție din 25 iulie 2018, Marea Cameră, LM, C-216/18 PPU, punctele 26-32; Hotărârea Curții de Justiție din 12 februarie 2019, TC, C-492/18 PPU, punctele 27-35).

108. În primul rând, prezenta trimitere preliminară privește interpretarea Deciziei-cadru 2002/584, care face parte din domeniile prevăzute în titlul V din partea a treia din Tratatul FUE, referitor la spațiul de libertate, securitate și justiție. În consecință, această trimitere poate fi judecată potrivit procedurii preliminare de urgență.

109. În al doilea rând, în ceea ce privește criteriul privind urgența, este necesar să se ia în considerare împrejurarea că persoana în cauză este în prezent privată de libertate în cursul procedurii de executare a mandatului european de arestare în fața autorității judiciare de executare din Malta și că menținerea sa în detenție depinde de soluționarea litigiului principal, având în vedere că persoana solicitată a invocat, în cadrul procedurii din fața autorității judiciare de executare, situația sa juridică privind refuzul executării unui mandat european de arestare precedent de către o altă instanță de executare a unui alt stat membru, ale cărei dispoziții de drept a Uniunii sunt cerute a fi interpretate prin prezenta cerere de decizie preliminară.

110. Având în vedere că trimiterea preliminară este formulată de instanța emitentă, în cursul procesului penal principal aflat în faza de executare a hotărârii penale definitive, iar nu de către instanța de executare pe rolul căreia se află cererea de predare, nu s-a dispus până în acest moment suspendarea procedurii principale de executare a mandatului european de arestare.

111. Pentru aceste considerente, instanța de trimitere apreciază că aplicarea în cauză a procedurii de urgență este strict necesară.

Judecător delegat cu executarea hotărârilor penale,

V.N.

**Grefier,
D.G.**

Brașov,
30 aprilie 2024